

“Онова, което не ни убива, ни прави по- силни”

Фридрих Ницше

(философско есе)

Ева Бакърджиева 10 а клас

Животът е една пращинка във времето. Той никога не е осеян само с розови листенца или с бодливи тръни. Винаги има баланс. На него се крепи цялото ни съществуване от хилядолетия насам. Дори да има фактор, който да нарушава баланса, ние сме устроени така, че да съумеем да се приспособим. Именно това ни прави по- силни с течение на времето.

Животът е една дълга пътека. На някои места има светли поляни с красива природа, а на други - пустота, мрак и бодли. Премеждията, с които се сблъскваме ежедневно ни карат да трупаме опит. Той ще ни помогне по време на разходката по пътеката, наречена “живот”. Всяка измината крачка ни прави по-силни, по-подготвени и по-добри за следващите премеждия, които ще ни поднесе новият ден.

Онова, което не ни убива е навсякъде. Пример за това е любовта, която срещаме - тя не ни убива, но чрез нея и всичките ѝ възходи и падения, ние ставаме по-силни. Емоционалната обвързаност с някого е нещо съкровено, дори бих го определила като магическо. Да, любовта често може да бъде сляпа, което ни кара да правим грешки, да си вземем поука от тези грешки и да станем по-добри в следващото ни любовно приключение.

Един от най-добрите житейски учители - спортът - също е пример за издръжливостта на човешкия дух. Той е обвързан както с блясък, талант и успех, така и с много болка, мъка и страдание. Учи на дисциплина, упоритост, търпение, възпитание и самоконтрол. Зад високият параван на спортната слава, се крие много труд и болка. Спортът не ни убива, напротив прави ни по-силни, но с цената на много премеждия и лишения.

Училището - мястото на което младата душа започва да се гради, да полага своите основи, на които се крепи до края на дните си. Изграждат се

принципи, мнения, откриват се и се постигат цели. То също е осеяно с много перипетии, но всеки ученик трябва да се справи с тях и да върви напред, докато стигне до следващия етап на развитие.

Доброволчеството - безкористната помощ, която не винаги бива оценявана по начина, по който се очаква и желае. Изгражда желанието да помагаш, без да очакваш нещо в замяна. Учи на състрадателност, милосърдие, дисциплина, отдаденост. Възпитава духа ни в емпатия и ни прави по-силни, защото с болката на другите, ние всъщност израстваме. Ставаме по-силни, защото разбираме, че живота няма само светла страна.

Ако си представим живота като една видеоигра. В нея има различни нива - с всяко преодоляно ниво ставаме все по-добри и по-силни, но и с всяко следващо, минаването става по-трудно. Но както всяка игра, животът също си има и начин за улеснения, а именно това, което в миналото ни се е струвало трудно, но ни е дало опит- сега ни помага. Пътеката винаги я е имала и ще я има и след нашия край на разходката. Всеки на тази земя е с мисията си, която му е отредена. Всички прекеждия, с които се сблъскваме ни доближават крачка по крачка до крайната ни цел, която е успешният и щастлив живот.